

Bůh u nohou člověka...

„Od začátku mám jistotu; konám správně.

Stvořil jsem tě za tichého jitra. Vycházející paprsky slunce viděly můj úsměv a vetkaly jej do tvé tváře. Čerstvý vzduch ti zčechral vlasy a živá voda dala rytmus krvi, která ti začala proudit v žilách. Vložil jsem ti do hrudi srdce, jehož tlukot udává rytmus tvým dnům. Dnům, o kterých netušíš, že jsou darem. Oči, zářící ve tvém obličejí žasly nad krásou nebe. Ústa se naučila řeči. A úsměv? Úsměv, ten je na tobě prostě nejkouzelnější.

Nedokázal jsem odhadnout čas tvého zraní. Chápu, že jsi musel hodně věcí převrhnout, než ses postavil na nohy a začal chodit. Tvé pády přichází bezprostředně po pýše kroků, které nepromyslíš. Chyby jsou nutné pro tvé učení a láska? Láska je jediným, co tě může zachránit.

A tak...dal jsem ti ženu, aby ses lásce naučil. Abys pochopil, že vzájemná závislost je víc než sobecká nezávislost. Že potřebuješ místo naprostého přijetí, i kdyby mělo být sebemenší, i kdyby ses tam mohl skrýt na jediný okamžik. Proto jsem dal tvé ženě schopnost vytvořit domov. Naplnil jsem tvé dny radostí.

Tvou pýchu pak jsem zničil tím, že jsem ti dopřál počít dítě. Současně s jeho bezmocí a nedokonalostí jsem tě vyučil pokoře.

Stojím vždy s tebou. Sleduji každý tvůj krok. Zoufale prahnu po tom, abys všechno trápení vložil do mých rukou. Teskním po tvém přátelství.

Tvá svoboda, tvá netrpělivost působí vzdálenost mezi námi. Nezasloužené dary se pro tebe často stávají přítěží a získávají hodnotu teprve ve chvíli, kdy je naprosto ztrácíš, postupně pomaličku, poznenáhlu znovu získáváš a vykupuješ slzami bolesti a těžkou prací na sobě. Jednou pochopíš, že je to jediná práce, kterou máš vykonat.

Třeseš se strachy, i když já jsem blízko.

Procházíš nutnými zkouškami. Tvé neúspěchy mne bolí, věř.

Vždyť; vidím trosky tvého života. Prázdný pokoj a zoufalé osamění. Hodiny před rozedněním, kdy zíráš do tmy a bilancuješ bez výsledků zisků či ztrát. Zůstává prázdně jako jediné, co zbylo.

Chápu, nemůžeš jinak. Vždyť tvá ústa dokáží zraňovat. Srdce se umí zatvrdit a oči zapomenuly na krásu oblohy. Krev ztratila život.

A láska? Láska, kterou jsem tě zahrnul, zůstává nepovšimnuta, což je největší prohřešek proti zákonům, určujícím vesmír.

Neboť tam, kde je láska, změní i planety svůj směr a vše se podřídí chvíli, kdy jeden pro druhého dýchá.

Denně podstupuji při každém tvém provinění nejvyšší muka, abych ti dokázal, že vše, co je na tobě nedokonalé, přijímám bez výhrad.

Uzavírám s tebou pokaždé smlouvu a vždy je nová; jemně stírám každou slzu ze tvých řas.

Já ...tvůj Bůh...povstávám v síle své lásky a velikosti z prachu u tvých nohou a držím tě pevně ve své náruči.